Kitüntetések

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa *Ratkó Annának*, a Textilipari Dolgozók Szakszervezete tiszteletbeli elnökének, több évtizedes munkásmozgalmi és közéleti tevékenysége elismeréseként a Munka Vörös Zászló Érdemrendje kitüntetést adományozta. A kitüntetést *Losonczi Pál*, az Elnöki Tanács elnöke csütörtökön adta át a Parlamentben. Jelen volt a kitüntetés átadásánál *Gáspár Sándor*, a SZOT főtitkára.

*

Az Elnöki Tanács *Andrásfi Gyula* nyugalmazott nagykövetnek több évtizedes, eredményes munkásmozgalmi és közéleti tevékenységért — 70. születésnapja alkalmából — a Szocialista Magyarországért érdemrend kitüntetést adományozta. A kitüntetést *Győri Imre*, az MSZMP Központi Bizottságának titkára adta át. Jelen volt *Berecz János*, a KB osztályvezetője és *Rácz Pál* külügyminisztériumi államtitkár.

*

Szakasits Antalt, a párt- és a munkásmozgalomban végzett több évtizedes munkájáért, 85. születésnapja alkalmából az Elnöki Tanács a Szocialista Magyarországért Érdemrenddel tüntette ki. A kitüntetést *Méhes Lajos*, a budapesti pártbizottság első titkára adta át.

*

Tegnap a szegedi városi tanács vb-termében *Bányainé dr. Birkás Mária* tanácselnök-helyettes augusztus 20-a alkalmából kitüntetéseket adott át mezőgazdasági és élelmiszeripari dolgozóknak. Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést kapott *Hegedűs Mihály* gépszerelő (Felszabadulás Tsz), *Csányi Sándor* takarmányos (Felszabadulás Tsz), *Horváth Józsefné* betanított munkás (Felszabadulás Tsz), *Bálint János* targoncavezető (Tiszatáj Tsz), *Tari József* gépműhelyvezető (Tiszatáj Tsz), *Rózsa Imre* juhász (Tisza—Maros-szög Tsz), *Turcsik Andrásné* tehenész (Tisza—Maros-szög Tsz), *Varga Sándor* gépészmérnök (Tisza—Maros-szög Tsz), *Koch Róbertné* növénytermesztő (Új Élet Tsz), *Németh István* kertészeti dolgozó (Új Élet Tsz), *Rácz János* raktáros (Új Élet Tsz), *Csikós Mihály* traktorvezető (Rákóczi Tsz), *Kiss Mihály* sertésgondozó (Rákóczi Tsz), *Czeróczki Pál* szállítási előadó (Szegedi Sütőipari Vállalat), *Dobó Ferencné* raktáros (Szegedi Sütőipari Vállalat), *Marosi Jenő* sütőszakmunkás (Szegedi Sütőipari Vállalat).

Munkában, pártiskola után

Munkahelyén, a Szegedi Szalámigyár és Húskombinátban tapasztalt pártmunkásként ismerik *Berta László*t, a VII-es alapszervezet titkárát. Ebben a gyárban tanulta meg mesterségét is, s vált húsipari szakmunkássá. Hogy ide először belépett, annak most, szeptemberben lesz huszonöt éve. Megszakítás nélkül dolgozta át a negyedszázadot, és joggal lehet büszke, hogy városmányosa a gyárhoz tartozást szimbolizáló arany pecsétgyűrűnek.

Eddigi életútja önmagában is illusztrálja a munkásból lett vezető példáját. Mint sok társa, gazdasági vezetők és pártmunkások, *ő is a gyár neveltje*. Nemcsak a munkát tanulta meg, hanem az emberekkel való bánásmódot, törődést is. Kezdte ezt a KISZ-ben, ahol a szervező titkárságig vitte, közben elvégezte a KISZ KB öthónapos iskoláját. Természetes elkötelezettséget és még több munkát vállalt, amikor 1965-ben felvették a párt soraiba. Alapszervezetében volt vezetőségi tag, szervező titkár, gyári pártbizottságuk létrejöttével pedig, amikor kialakították az üzemrészek összefogásával az alapszervezetek arculatát, a szalámiüzemben párttitkárrá választották.

Azelőtt is tanult, képezte magát, s amellett kedvére dolgozhatott. Új tisztségében azonban szükségessé vált számára a magasabb politikai ismeretek, képzettség megszerzése, s a gyári pártbizottság öthónapos pártiskolára küldte, amelyet sikeresen, kiemelkedő eredménnyel végzett el az elmúlt tanévben.

A rendszeres tanulás ízével visszatérve latolgatta is, hogy továbbtanul, és kéri felvételét a marxizmus—leninizmus esti egyetemére, gondolván, hogy mellette bírja majd erővel, helytáll a termelőmunkában, és politikai feladatainak is eleget tesz. Nem így történt. A pártiskoláról visszatérve éppen számadást végzett, összegezte, hogy távolléte alatt mit valósítottak meg területükön az évi gazdaságpolitikai cselekvési programból. Örömmel állapította meg, hogy alapszervezete vezetőségének tagjai, akik átvállalták arra az időre az ő munkáját is, amíg tanult, szépen dolgoztak a feladatok végrehajtásában. *A cselekvési programnak egyetlen pontját sem hanyagolták el*, kezdve a termeléstől a belső tartalékok feltárásáig, a higiéniai követelmények betartásától az ösztönző bérezés bevezetéséig számos munkafázisban ott, ahol az lehetséges volt.

Berta Lászlót ekkor érte a meglepetés, mert párttitkári tisztsége mellett *kinevezték* a vágócsarnok művezetőjévé. Így lett két üzemrész gazdája, egyikben politikai, a másikban gazdasági vezető. A számára új munkaterület megismerése, irányítása nem kis feladat. Nem is késlekedett kimondani, hogy „ne csak bedobják a mély vízbe, hanem segítsék is úszni", mert mindkét munkaterületen eleget akar tenni a követelményeknek.

Egyelőre le kell mondania az egyetemi tanulásról, s marad, mint lehetősége, az önképzés, amely eddig is sajátja volt. S ott van még a szakmai továbbképzés is, amely ebben a gyárban kötelező a munkahelyi vezetőknek. Berta László párttitkár ebben sem akar lemaradni, de megfeszülnie sem szabad. Számít rá és biztos benne, hogy alapszervezete vezetőségének tagjai ezután is éppúgy dolgoznak az üzemrész gazdasági, politikai életének vitelében, mint amikor ő odavolt tanulni.

Lődi Ferenc

Önkiszolgáló gépkezelők

Mintha kétbalkezes varrázsló pálcájának intésére történne, sorra állnak le a gépek a műhelyben. Furcsa átalakulás veszi kezdetét; a gépkezelők rakodnak, ládákat húzgálnak, anyagot készítenek a kezük ügyébe, s amit megmunkáltak, azt az épület végén levő tárolóba hordják. A művezető a targoncát vezetve int oda kísérőmnek, aki viszont nekem azt magyarázza: nincs egy szem segédmunkás sem, immár harmadik hete, s már hiján e képtelen munkamegosztás lett a kiút, önkiszolgálók a gépkezelők. S a kérdésre, mennyibe kerül ez, mármint veszteségben, a drága berendezések állásidejében, húzza a vállát, hiszen ennek firtatása helyett inkább azt mondanám meg, honnét keríthetnének hat segédmunkást, mert ennyi hiányzik ebből a műhelyből, a gyárból pedig, kerekítve, hetven.

Sematikusan ismerős helyzet. Olyannyira az, hogy iparágtól, iparcsoporttól függetlenül jellemző lehet az ipar bármely területére. Az önkiszolgáló gépkezelők e fura intézménye azonban meglehetősen sokba kerül, mert amíg a gép áll, addig áru sem készül, s a bot-, valójában a szervezetlenség csinálta segédmunkások átkozódva teszik azt, ami nem a dolguk, amihez értelemszerűen semmi közük nincsen. Lassan mégis megszokják a megszokhatatlant, mert mi mást tehetnének? Úgy vélik, olyan ez, mint a sorscsapás. Az a baj, hogy irányítóik is így vélekednek. Miközben azon síránkoznak, hogy nő, növekszik a gyárban a kisegítő tevékenységen foglalkoztatottak létszáma, s apad az alaptevékenységen dolgozóké. Hol vannak akkor ezek az emberek? Például éppen ott, a műhely végében, ahol órák óta kínlódnak a falbontással, az új energiakábel helyének kialakításával; vésővel és kalapáccsal ügyködnek. Van ilyen feladatokra célszerű kézigép! Igen, de arra nem futotta még.

Látszólag ellentmondva az eddig leírtaknak: az iparban tavaly a fizikai foglalkoztatottak 49,2 százaka végzett ún. kisegítő tevékenységet, ami nemzetközi összehasonlításban rendkívül magas, kedvezőtlen arány. A kisegítők e népes tábora elsősorban anyagot mozgat, javít, karbantart, tehát — vélhetjük — hasznos, szükséges feladatokat lát el. Igaz, csak éppen meghökkentően alacsony hatékonysággal, gépek, eszközök, szervezettség híján jórészt kézzel téve mindezt. S mert ugyanakkor gyarapszik az iparban — az alaptevékenységben — a gépi munkahelyek száma — ami a kétségtelen korszerűsödés jele —, egyre gyakoribb, hogy az új műhely drága termelőberendezései azért állnak, mert a kiszolgálás eszközeire már nem futotta a pénzből.

Elgondolkoztató tényeket tárt fel az a vizsgálat, mely az új beruházásoknál a kisegítő tevékenység helyzetét, színvonalát kívánta megállapítani. Kiderült, hogy a jelentős fejlesztési összegek ellenére növekedett ezeknek a helyeknek a többségén a kisegítő tevékenységet folytatók aránya, vagy jobb esetben változatlan maradt, csökkenést viszont alig néhány esetben lehetett tapasztalni...! S nem ott a magyarázat, hogy azért terjed a fura önkiszolgálás, mert hiányzik a munkaerő, hiszen ott van „valahol" a gyárak kapuin belül, csak éppen onnét tűnik el, ahol a legjobban kellene, ahol valóban nélkülözhetetlen.

A bűvösnek látszó kör úgy alakul ki, hogy a rendelkezésre álló munkaerő tevékenységének megszervezése riasztóan kezdetleges, s ugyanakkor a beruházásoknál csak huszadrangú szerep jut a szállítás, anyagmozgatás, raktározás, javítás, karbantartás, s a más hasonló, kisegítő feladatok gépesítésére. Erre nincs forint, bár persze lenne, ha egy-egy fejlesztésnél a hamis szemlélet nem torzítaná el az arányokat az unproduktív eszközök javára. Amiket azután nem képesek megfelelően kihasználni, éppen az improduktívnak vélt eszközök mellőzése miatt. Az ezen a módon megtakarítani vélt forintok sokszorosát követeli azután, hogy a gépkezelők maguk futkosnak mindenért, s eközben nem termelnek sem ők, gyakran nagy szaktudásukkal, sem gépük, berendezésük, a beépített képességgel, teljesítménnyel. Így már érthetővé válik az a vizsgálati adat, hogy az alaptevékenységen foglalkoztatottak munkaidejük egyharmadát (!) miért töltik másfajta, legtöbbször a kisegítő tevékenység körébe tartozó feladatokkal. Érthető, de el nem fogadható helyzet.

Veress Tamás

Szalai Béla külkereskedelmi államtitkár Szegeden

Tegnap, csütörtökön Csongrád megyébe látogatott *Szalai* Béla külkereskedelmi államtitkár. A Csongrád megyei ZÖLDÉRT központban tartott értekezleten *Panák* László, a ZÖLDKER és *Csanik* Sándor, a HUNGAROFRUCT Külkereskedelmi Vállalat vezérigazgatója tájékoztatta a kertészeti exportforgalmazás jelenlegi helyzetéről az államtitkárt.

A megbeszélésen részt vett több megye zöldség-gyümölcs értékesítésével foglalkozó vállalatainak igazgatója is.

Az államtitkárt fogadta Szabó Sándor, a megyei pártbizottság titkára, majd együtt ellátogattak Makóra, ahol megtekintették az új hagymafelvásárló és feldolgozó telepet.

Vasárnap Ópusztaszeren

Árpád-ünnepség

Losonczi Pál mond beszédet
Egész napos gazdag program

Majdnem 15 ezer embert várnak Ópusztaszerre augusztus 20-ra. A Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottsága és a Csongrád megyei Tanács idén ezen a napon rendezi meg az Árpád-emlékünnepséget, amely egyben munkás-paraszt-értelmiségi találkozó, az új kenyér és az alkotmány megyei ünnepe.

Az egész napos ünnepség résztvevőit 9 órakor térzenével köszönti a Magyar Néphadsereg hódmezővásárhelyi egységének fúvószenekara Hegyes György karnagy vezényletével.

Az ünnepi nagygyűlés 10 órakor kezdődik, felcsendülnek a Himnusz hangjai, majd Kovács János, a Szegedi Nemzeti Színház Érdemes művésze mondja el Váci Mihály: Ezt! Itt! Most! című versét. Az elnöki megnyitót Nagy István, a Hazafias Népfront Csongrád megyei bizottságának elnöke mondja. Az ünnepi szónok Losonczi Pál, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, az Elnöki Tanács elnöke.

A jog, kenyér és az államiság megyei ünnepét változatos kulturális program teszi színessé. Elsőként a Budapest Táncegyüttes mutatja be Magyar képeskönyv című műsorát.

Az Ópusztaszerre látogatókat délután is gazdag program várja. Két órakor a Szegedi Nemzeti Színház művészei adnak műsort, majd a zákányszéki parasztkórus, a sándorfalvi citerazenekar, a csongrádi szövetkezeti néptáncegyüttes és a hódmezővásárhelyi szövetkezeti néptáncegyüttes lép pódiumra.

A délutáni műsor leglátványosabb része következik ezután. Lovasbemutató lesz az ópusztaszeri pályán.

Gondoskodtak az odalátogatók ellátásáról is. A majdnem 15 ezer embert elegendő étel és ital várja a sátrakban. Az idei ünnepség kellemes színfoltjának ígérkezik, hogy a Művelt Nép Könyvterjesztő Vállalat könyvutcát épít. Ebben rendezik meg az ünnepnapi író-olvasó találkozót.

Vasárnap száz Volán-autóbusz indul Ópusztaszerre. Azok, akik személykocsival indulnak az ünnepségre, díjmentesen vehetik igénybe a nemrég felépült parkolót.

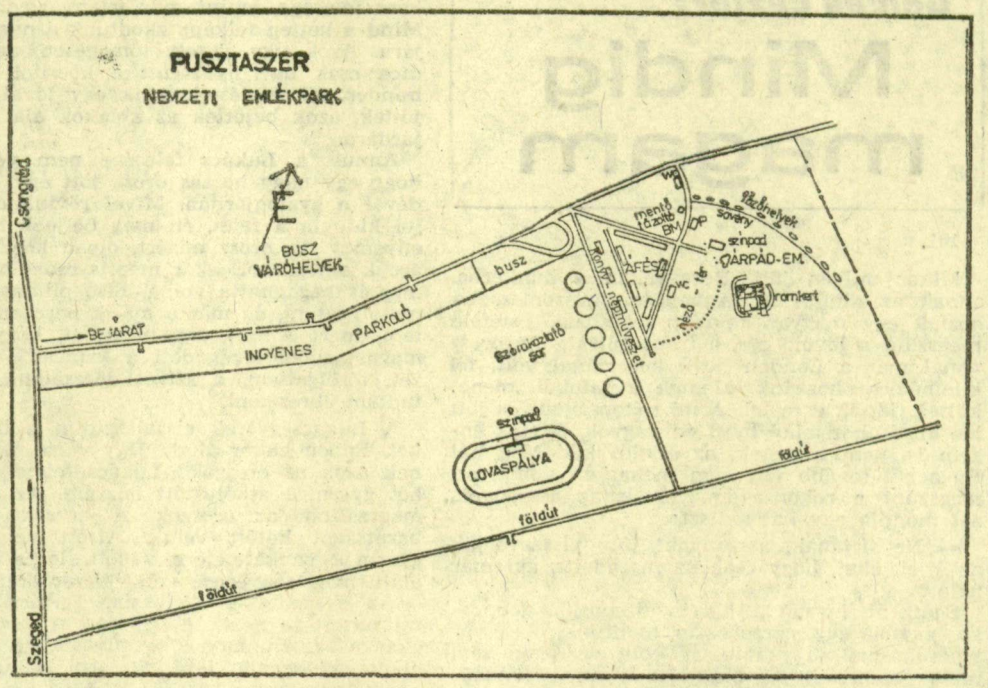

Térképünk az eligazodásban segít. Látható, hogy az ünnepség színhelye csak gyalog közelíthető meg, mert a parkoló mögött az utat lezárják a forgalom elől. A Szeged felől érkezőknek a kép bal oldalán levő nyilak jelzik az útirányt

30 éves a szocialista magyar filmgyártás

Ünnepség Budapesten

Tegnap este Budapesten, a Vörös Csillag filmszínházban díszelőadással emlékeztek meg a magyar filmipar államosításának 30. évfordulójáról. Az ünnepségen — amelyen jelen volt *Aczél György*, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnökhelyettese és *Kornidesz Mihály*, az MSZMP Központi Bizottsága tudományos, közoktatási és kulturális osztályának vezetője — *Molnár Ferenc* kulturális államtitkár mondott köszöntőt. Az évfordulót méltatva egyebek között hangsúlyozta: — Az elmúlt 30 év alatt a magyar film felnőtté vált, nagykorú lett. Önálló, szuverén művészetté nőtte ki magát. Egyenrangúvá vált a többi, évezredes múltú és hagyományú művészeti ággal, s hatását — az utóbbi két évtizedben — a televízió által is megsokszorozta. Helye, szerepe a társadalomban és a kultúrában vitathatatlanul más, hasonlíthatatlanul több, mint egykor volt. A filmgyártás és filmforgalmazás államosítása óta eltelt 30 év alatt a magyar film világraszóló eredményeket ért el: a legszélesebb körben és legintenzívebben ma magyar film ad hírt kultúránkról, kulturális politikánkról a nagyvilágnak. S nemcsak a nemzetközi fesztiválok versenyein — ahol filmjeink hosszú évek óta sorozatban nyerik el a legfényesebb díjakat is —, hanem 100 milliós nézőközönségek előtt a Szovjetunió és a szocialista országok filmszínházaiban, s a tőkés és — egyre gyakrabban — a fejlődő országok televíziói révén is.

Az ünnepi megemlékezés után díszelőadáson mutatták be *Bokor László* és *Nemeskürthy István:* Emlékezés egy honfoglalásról című kisfilmjét, és a szocialista magyar filmgyártás nagy sikerű első termékét, *Bán Frigyes* 1948-ban készült „Talpalatnyi föld" című játékfilmjét.

A vetítés után a MAFILM fogadáson látta vendégül a jubiláló szocialista magyar filmszakma jelen levő kiválóságait és a meghívott vendégeket.